

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ivlii Cæsaris|| Scaligeri|| Epistolæ|| &|| Orationes||

Scaliger, Julius Caesar

Lugduni Batavorum, 1600

Scaligero Mavmontivs S. LXXV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70455)

Post superiores ad te datas literas, cum
 nondum discessisset per quem scripse-
 ram, quod eum remorata essent quædam
 negotia, ego inter has moras Carolium Ste-
 phanum conueni, quem hodie reperi do-
 mi suæ, quum antea sæpe frustra illo iuis-
 sem. nec id quidem factum hodie percom-
 mode, vti audies. Narrabo enim omnem
 fabulam, vti habeas, quem perpetuo ride-
 re possis, atque etiam effundere in risum
σα. ρδ. ωνιον. Homo, cum ad eum accessi,
 surgebat tum ab accubatione epulari, plus
 iusto potus, sicuti existimo, vtque apparuit
 ex his, quæ sunt consequuta. Nam post-
 quam ei salutem a te benignissime imper-
 tii, tuasque literas tradidi, ille confestim
 ad nomen tuum commoueri, deinde sub-
 ringi, deinde erumpere in excandescen-
 tiam magnam, quam & vultu & gestu, &
 omni reliqua corporis actione ostentabat,
 ita vt efficeret etiamnum, quæ furiosorum
 sunt. Quod nisi eum antea probe nouis-
 sem, existimassem non sanæ mentis esse.
 Ille præ ira, feruoreque animi, neque me
 cognoscere, hominem sibi, suæque ordinis
 homini-

hominibus satis notum, neque posse vlllo pacto consistere, neque ad se redire, literas tuas plane auersari, nolle legere, ad me torue respicere, manus concutere, collidere, sursum deorsumque tollere, ita vt mirarentur qui aderant, riderentque etiam importunitatem, & efferatam mentem hominis: vxor vero valde id dolere, eumque asperere reprehendere mihi videretur. Tandem cum rogassem perhumaniter, vt se aliquantulum sustineret, dumque bilis dedisset transigeremus, quod cum eo, de re tua, habebam negotium, atque curaretur, vti id omne in rem vtriusque vestrum decideretur, interim mihi paucis declararet, quid eum adeo pungeret, vt hunc feruorem animi tam asperere præ se ferret: me daturum breui operam, quo tu vel deprecando, vel culpam auertendo, si quid inter vos offensa intercessisset, excusatione honesta apud eum vterere. faceret modo, vt exostulationem nunc suam mihi pacata mente aperiret. Ille primo nihil adhuc ad rogatum respondere, sed in ira persistere. demum, cum chartam accepisset, paucâ mihi verba fecit, hanc in sententiam: Te illi omnes libros tuos antea pollicitum, sed tamen postea, suasu quorundam hominum (nescio

scio

scio quidem an me inter illos poneret) fructuosos Lugdunum, atque Lutetiam aliis misisse, inutiles & non vendibiles apud se reliquisse. Librum tuum eius esse generis, ut non nisi magno cum impendio excudi posset, & excusus vix temere unquam vendi. afferebat exemplum de Thesauro suo in Ciceronem, cuius etiam exemplar unum aiebat tibi misisse, quo in excudendo Thesauro cum multum quidem referretur expensum, nihil plane adhuc, aut quam minimum in tabulam accepti retulerat. & tamen plausibilis quidem erat materies, valdeque a multis expetita. Tuam porro eleuabat, hoc est artis Poeticæ tractationem, in qua quum multi antea laborassent, id, aiebat, paruo eis fuerat honori paruaque utilitati. præterea dispositionem reprehendebat, quod diceret multa sine ordine locata, multaque longa, proluxaque, & non bene adfuta. quare magna ex parte librum circuncidendum (quod tum te facturum illico præcise negaui.) si futurum est in eo aliquod operæpretium, in eamque rationem nonnullas paginas a se descriptas & concinnatas ostendebat, addebat præterea, nonnulla interiecta esse, quæ deprauatæ religionis suspecta (ut sunt

funt nunc tempora) viderentur, dum scilicet in Sacerdotes, præter rem (inquit) inueheris, in summa, se in eo imprimendo libro, neque laborem vllum, neque operam omnino vllam velle desumere. si alios tuos, quos habes multos in arca, admodum vtilis, de vtilique differentes materia, illi mitteres, se & tibi & amicitiaë satis facturum: hunc porro librum Poeticæ tractationis se mihi reddere, vt ad te referatur, vel ad alium eatur Librarium. quanquam sciat nullum futurum, qui huic rei, in qua multus labor, multa impensa, quæstus vero est modicus, suam velit dare operam. tuncq. librum mihi contemptim tradidit, cum sua, id est, quæ in eum pauca scripserat, manû sua ad se retraxisset, simulque foras furibundus se proripuit: ac nescio, an aliquid ex libro tuo peruerterit. euoluam tamen diligentissime, teq. de eo certiolem faciam. Habes nunc ineptiam hominis omni risu omne in tempus proscindendam, quam breuiter tibi scripsi. nam multo etiam maiora exhibuit. Virum quidem malum esse paulo ante noueram. nam mihi fuerat narratum, eum erga nepotes fratris filios impie atque inhumaniter se gessisse. sed ea nihil ad rem. Nunc, quæ eum exulcerarant

Q

duo

duo postea dum redeo ex scriptis illius esse conieci, nam tunc ad ea, quæ scribebat non bene aduerteram. Vnum quod liber tuus in Plantas Aristotelis a Vascosano recens fuisset excusus, sibi que putabat hoc præceptum lucrum, quanquam dixeram te inficio ab amicis id factum, & tum quia bene ceciderat, fueratque Vascosanus ea in re egregie suo functus officio, te factum approbasse. quod ante librum ad Cardanum mecum attulerim, ille plane ignorat. alterum est, quod Thesaurum suum non tanti neque tam multis vendebat, quanti putarat, & ad eum veni, quum recens illa plaga, nondum cicatrice obducta, illum pungeret. Sed quæ tua, aut mea in eo culpa est, aut quid ad hanc rem nostram pertinet, si ille res priuatas suas nequit expedire? In quo videre potes hominis stoliditatem, atque adeo insolentiam. Nunc vide, quid de libro tuo artis Poeticæ factum velis. nam illum penes me habeo. an scilicet vis illum tradi alii chalcographo. (quod equidem experiar) an ad te remitti.

IDEM